

Arrest

nr. 217 944 van 6 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 april 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 22 oktober 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.04.2018 werd ingediend

door:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): A. M.

Nationaliteit: Irak

Geboortedatum: 01.01.1987

Geboorteplaats: Zakho, Duhok

Identificatienummer in het Rijksregister: 87010183596

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Er worden door de referentiepersoon loonfiches voorgelegd voor de periode van januari 2016 tot februari 2018 VZW GZA. Hieruit blijkt dat zij een maandelijks gemiddeld inkomen heeft van 965,77 euro.

Bijgevolg wordt bij de beoordeling van de bestaansmiddelen enkel rekening gehouden met het gemiddeld maandelijks bedrag van 965,77 euro dat de referentiepersoon ontvangt van VZW GZA.

Hieruit blijkt dat de inkomsten van betrokkene zijn Belgische partner niet toereikend zijn om te besluiten dat deze over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers, hij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Gelet op het feit dat de referentiepersoon reeds 400 euro maandelijkse huishuur dient te betalen impliceert dit dat hij voor alle resterende vaste en variabele kosten van zichzelf en betrokkene nog zo'n 565,77 euro ter beschikking heeft. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle andere kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele)communicatie, kledij, voeding) met dit resterende bedrag

kunnen worden betaald. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht het enig middel als volgt toe:

"De aanvraag van verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 26 april 2018 door verzoeker werd ingediend wordt geweigerd op 22 oktober 2018.

Volgens de bestreden beslissing kan verzoeker geen verblijfsrecht verwerven overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet omdat de referentiepersoon niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen

Eerste onderdeel.

Artikel 42 §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet luidt :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. "

De simpele verwijzing en de gebrekkige behoefteanalyse (zie verder) door de verweerder naar vermeend onvoldoende stabiele en regelmatige bestaansmiddelen volstaat onmogelijk ter beoordeling en vervolgens afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging. Als er dan nog wel degelijk een referentiebedrag mag worden weerhouden dan mag dit geen echt "minimuminkomen" zijn waaronder geen gezinshereniging kan worden toegelaten zonder dat daadwerkelijk wordt onderzocht wat de individuele financiële situatie van de betrokkene(n) is.

Verzoekster verwijst in die zin naar het Hof van Justitie in het arrest Chakroun van 4 maart 2010 n.a.v. een afwijzing van gezinshereniging door de Nederlandse overheid omwille van financiële middelen die lager lagen dan vereist door de Nederlandse wet dat luidt als volgt :

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid (om een inkomstenvoorwaarde op te leggen) bovendien als volgt worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld. " (HvJ C-578/08, 4 maart 2010, Jurispr. 2010, blz. 1- 01839).

In dezelfde zin oordeelde de Belgische Raad van State in haar advies van 9 april 2011 in het punt 48: "Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitleg vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien (RvSt nr. 49.356/4 van 4 april 2011, p. 9, punt 48)

Dit behoeftenonderzoek is nu net voorgeschreven in art. 42 § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Maar evenzeer is in casu duidelijk dat de verweerder op geen enkele wijze een deugdelijk behoeftenonderzoek gesteund op de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens heeft doorgevoerd.

De verweerder stelt enerzijds een behoeftenonderzoek te hebben uitgevoerd maar stelt anderzijds dat er een gebrek aan bewijs is om een onderzoek uit te voeren. De verweerder concludeert bijgevolg dat de referentiepersoon moet beschikken over een bedrag dat minstens 120% van het leefloon bedraagt, zoals de wet voorziet. Verzoeker vraagt zich na deze conclusie af wat het nut van dit behoeftenonderzoek dan wel is?

-Het is aan de Minister of zijn gemachtigde om dit behoeftenonderzoek te voeren en overlegging te vragen van de documenten nodig voor deze analyse hetzij aan de aanvrager van gezinshereniging, hetzij aan de overheden.

Aan de verzoekster werd niet gevraagd om in dit verband bijkomende stukken omtrent de individuele situatie van het gezin voor te brengen. Men stelt de afwezigheid vast van elke actie van de zijde van de verweerder met het oog op een concrete behoeftenanalyse¹.

Was dit wel gebeurd dan zou de verweerder hebben vastgesteld dat de verzoeker en zijn partner niet ten laste vallen van de openbare overheden en aldus minstens over afdoende bestaansmiddelen beschikken om in hun behoeften te voorzien.

-Men kan slechts besluiten dat de verweerder kennelijk geen behoeftenanalyse heeft gemaakt gesteund op de concrete individuele feiten.

Er werd geen rekening gehouden met de inkomsten van verzoeker die op zeer korte termijn werk wist te vinden. Er werden zowel een arbeidscontract als loonbriefjes overgemaakt, zonder dat er rekening werd mee gehouden in de motivering.

Bovendien stelt de verzoeker een foutieve lezing van het huurcontract vast waarbij de huur 310EUR is (en niet 400EUR, zoals in de bestreden beslissing ten onrechte vermeld). De overige 90EUR is voorzien voor de nutsvoorzieningen, afzonderlijk vermeld in het huurcontract. De referentiepersoon heeft dus 90EUR boven de 565,77EUR meer ter beschikking wat een volledig ander beeld geeft over de financiële situatie van de referentiepersoon (en de verzoeker).

-Door geen overlegging van de stukken te vragen, geen rekening te houden met de stukken die dan wel zijn overgemaakt en het huurcontract verkeerd te interpreteren, is niet voldaan aan de wettelijk verplichte behoeftenanalyse die door de overheid moet gemaakt worden teneinde rechtsgeldig te kunnen beslissen tot het afwijzen van een verzoek om gezinshereniging op basis van art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker wenst nog te verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zijnde arrest 137.026 van 23 januari 2015 waaruit volgend citaat wordt gelicht :

"De Raad wijst erop dat indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker en zijn Belgische echtgenote, hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen kan doen overleggen die nodig zijn om te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn in een individueel geval wanneer de voorgelegde bestaansmiddelen niet als voldoende stabiel en regelmatig kunnen worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen."

Het voorgaande in acht genomen, dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle feitelijke aspecten van de zaak, in strijd is met de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Tweede onderdeel.

Verweerder heeft in de weigeringsbeslissing geen rekening gehouden met de inkomsten van verzoeker zelf, overgemaakt binnen de wettelijke termijn zoals blijkt uit de toegevoegde stukken.

Het staat vast dat de Belgische referentiepersoon naast haar eigen inkomsten uit tewerkstelling eveneens beschikt over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker.

-Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot de inkomsten van verzoeker zelf. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de verweerder tot de conclusie komt dat deze ingeroepen elementen/stavingsstukken niet weerhouden worden als bewijs van voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 42 §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet.

Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu de door verzoeker aangehaalde elementen in zijn aanvraag geenszins worden beantwoord.

De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikelen 42 §1 en 62 van de Vreemdelingenwet.

-Verweerder verliest uit het oog dat art. 40ter Vw. niet voorziet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, doch wel met deze waarover deze Belgische onderdaan "beschikt".

In casu zijn geen elementen voorhanden dat voor de betaling van de gezinsuitgaven de referentiepersoon niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker. Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22 januari 2015 nr. 136 845, het arrest dd. 31 maart 2015 nr. 142 509 en het arrest nr. 154 354 van 13 oktober 2015, waarin uitdrukkelijk werd geoordeeld dat ook met de persoonlijke inkomsten van de verzoeker zelf dient rekening te worden gehouden bij de boordeling van de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt. Verzoeker verwijst verder naar het arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14, voor een analoge interpretatie voor 'beschikken'. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip 'beschikken' moet worden uitgelegd als dat "het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereist [wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld" (overweging 74).

De bestreden beslissing werd met onvoldoende zorg genomen.

De verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten waarover de Belgische referentiepersoon beschikt. Er is sprake van schending van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

-Verzoeker verwijst naar het arrest van uw Raad, nr. 190 386 van 2 augustus 2017, p. 9 e.v.:

"De Raad stelt immers vast dat de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, punt B.52.3). Een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste is echter niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen en hij eveneens aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken. Hierbij is er geen gevaar voor het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand (zie ook infra) en voor een verblijf in menswaardige omstandigheden, en worden de verblijfsweigering en het eventueel in gedrang brengen van het nuttig effect van het Unieburgerschap dus niet langer afdoende gerechtvaardigd door dit legitieme doel (K. LENAERTS, o.c., 2-13). ..."

De verweerder heeft geen oog gehad voor het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van Unierecht door het verblijf te weigeren zonder rekening te houden met de middelen van de verzoeker zelf."

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- de artikelen 40ter en 42, §1 van de Vreemdelingenwet ;
- het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat de referentiepersoon niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op geen enkele wijze een deugdelijk behoeftenonderzoek heeft gevoerd.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 26.04.2018 een aanvraag heeft ingediend als familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van partner duurzame relatie van een Belg, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stipuleert in dit kader (onder meer) het volgende:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële

maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Verweerder laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze werd nagegaan of de referentiepersoon afdoende heeft aangetoond aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te voldoen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij zelf van oordeel is dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zouden moeten kunnen volstaan, opdat zij tot verblijf van meer dan drie maanden zou kunnen worden toegelaten, volstaat uiteraard niet opdat afbreuk zou worden gedaan aan de overwegingen van de bestreden beslissing.

De verweerder laat gelden dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op het arrest Chakroun van het Hof van Justitie dd. 04.03.2010. In dit arrest oordeelde het Hof dat lidstaten van de Europese Unie wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen mogen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan.

Het Hof oordeelde dat verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

Dienaangaande laat de verweerder gelden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een absolute minimumnorm heeft gehanteerd (met name 120% van het leefloon), zonder rekening te houden met de specifieke elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besliste terecht dat verzoekende partij geen bewijs heeft geleverd van stabiele en regelmatige inkomsten van haar partner, die volstaan om een effectieve tenlasteneming van verzoekende partij te verzekeren. In het arrest Chakroun verbiedt het Hof van Justitie geenszins dat een dergelijk bewijs wordt geëist door de gemachtigde van de Staatssecretaris.

De verweerder merkt op dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet uitsluitend stelt dat aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De verweerder laat gelden dat deze bewoordingen niet inhouden dat onder het gestelde minimum geen gezinshereniging wordt toegestaan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na zorgvuldig onderzoek tot de vaststelling is gekomen dat de aangebracht inkomsten onvoldoende waren om een effectieve tenlasteneming van verzoekende partij te verzekeren.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitgevoerde behoeftanalyse, doch de kritiek als zou geen deugdelijk onderzoek gevoerd zijn, mist manifest grondslag.

Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt ontegensprekelijk dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze werd onderzocht of de aangetoonde bestaansmiddelen van de referentiepersoon zouden kunnen volstaan om de verzoekende partij ten laste te nemen en aldus te verhinderen dat zij beiden ten laste zouden vallen van de Belgische Staat.

In een tweede onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij nog aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met de eigen inkomsten van de verzoekende partij.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat uit de bewoordingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ontegensprekelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging uitsluitend rekening dient te houden met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde.

Zie ook:

De Raad merkt op dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat niet enkel verzoekers doch ook de referentiepersoon dient te voorkomen ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekers hebben aan de hand van de ingediende stukken aangetoond ten laste te zijn van hun zoon en hebben eveneens aangetoond dat hun zoon op zijn beurt ten laste is van de Belgische staat. De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd. Verzoekers ontkennen niet dat hun zoon, de Belgische referentiepersoon, ten laste valt van de openbare overheden, wel integendeel uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers uitdrukkelijk verklaren dat hun zoon beschikt over een werkloosheidsuitkering. Verzoekers zoon is bijgevolg ten laste van de Belgische overheid. Zelfs indien wordt aangenomen dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat enkel de bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn niet ten laste mogen vallen van de openbare overheden stelt de Raad vast dat het in de

geest van de wet niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij uit het inkomen van de referentiepersoon in casu afleidt dat verzoekers minstens onrechtstreeks ten laste komen van de Belgische staat. (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

En ook:

“Waar de verzoekende partij thans meldt dat zij inwonend is bij haar schoonmoeder en deze een pensioen geniet waar geen rekening meer is gehouden, wijst de Raad erop dat haar aanvraag is ingediend in functie van haar echtgenoot en zij de inkomsten van haar schoonmoeder niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing zodat deze er dan ook geen rekening mee kon houden, daargelaten de vaststelling dat in artikel 40ter van de vreemdelingewet is voorzien dat de Belgische echtgenoot voldoende toereikende bestaansmiddelen dient te hebben. Om diezelfde reden kon de verwerende partij geen rekening houden met de kosten van het gezin die desgevallend lager zijn omwille van het samenwonen met de schoonmoeder van de verzoekende partij. Het gegeven dat de echtgenoot van de verzoekende partij eigenaar is van het appartement al waar zij wonen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Dergelijke kosten of gebrek eraan kunnen enkel hun belang hebben voor het opstellen van een behoefteanalyse. Bij gebreke evenwel aan het voorleggen van bewijzen betreffende het recente inkomen van de echtgenoot van de verzoekende partij dient de verwerende partij niet over te gaan tot het opstellen van een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42 van de vreemdelingewet.” (R.v.V. nr. 132.696 dd. 03.11.2014)

En tot slot ook:

“Samen met de verwerende partij dient evenwel vastgesteld te worden dat met deze stukken geen rekening kan gehouden worden omdat deze niet kenbaar aan de verwerende partij zijn gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien betreft het eigen inkomen van de verzoekende partij, niet de inkomsten van de referentiepersoon in functie van wie de aanvraag is ingediend.” (RvV nr. 141.504 dd. 23.03.2015)

In zoverre de Belgische wetgever werkelijk tot wil zou hebben gehad dat tevens de inkomsten van de vervoegende gezinsleden in ogenschouw zouden worden genomen, dan had zij hiernaar uitdrukkelijk verwezen, zoals kan worden afgeleid uit de inhoud van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.21.3:

“B.21.3. Aldus maakt de richtlijn (2003/86/EG) een onderscheid tussen, enerzijds, de situatie beoogd in artikel 7, lid 1, onder c), dat bepaalt dat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de gezinshereniger, en, anderzijds, de situatie beoogd in artikel 16, waar bij de eventuele verlenging of intrekking van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling rekening wordt gehouden, niet alleen met de inkomsten van de gezinshereniger, maar ook met die van zijn gezinsleden.

B.21.4. Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat.”

Het Grondwettelijk Hof verwijst aldus uitdrukkelijk naar de situaties waarin de gemachtigde van de Staatssecretaris ook rekening moet houden met de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger/referentiepersoon.

Deze interpretatie is conform artikel 16 van de Richtlijn 2003/86/EG, waarin het volgende wordt gesteld :

“De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld.

Wanneer de gezinshereniger bij verlenging van de verblijfstitel niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde stelsel voor sociale bijstand van de lidstaat, houdt de lidstaat rekening met de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden;”

In Richtlijn 2003/86/EG wordt als gezinshereniger gedefinieerd:

“onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.”

Terwijl artikel 7(c) van de Richtlijn 2003/86/EG stelt dat:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten

beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

In overweging 46 van het “arrest Chakroun” (zaak C-578/08) overweegt het Hof van Justitie als volgt:

“In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29).” Ook de Belgische wetgever geeft expliciet de gevallen aan waarin ook rekening wordt gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon.

Zo bepaalt artikel 10 bis, §1 Vreemdelingenwet :

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een tot een verblijf gemachtigde buitenlandse student een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging worden toegekend indien de student of één van de betrokken familieleden het bewijs aanbrengt :

- dat de student over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden”

Terwijl §3 en §4 van voornoemd artikel stipuleren :

“§ 3. De §§ 1 en 2 zijn ook van toepassing op de gezinsleden bedoeld bij artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, van een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, op grond van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, en die gemachtigd is tot verblijf in het Rijk op grond van de bepalingen van titel II, hoofdstuk V, of die deze machtiging aanvraagt.

Wanneer echter een gezin al is gevormd of opnieuw is gevormd in die andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het gezinslid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over behoorlijke huisvesting om het gezinslid of de gezinsleden te ontvangen en zal, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening worden gehouden met het bewijs dat het gezinslid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt. (...)

§ 4. Paragraaf 2 is eveneens van toepassing op de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van de vreemdeling die in toepassing van artikel 61/27 gemachtigd werd tot verblijf.

Wanneer echter een familie al is gevormd of opnieuw is gevormd in een andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het familielid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over voldoende huisvesting om het familielid of de familieleden te ontvangen en wordt, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening gehouden met het bewijs dat het familielid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt. (...)”

Ook het Hof van Justitie bevestigde reeds in die zin in overweging 72 van haar arrest Maahanmuuttovirasto (gevoegde zaken C 356/11 en C 357/11):

“Aangaande voornoemd artikel 4, lid 1, moet allereerst worden benadrukt dat het door richtlijn 2003/86 vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47).”

Het loutere feit dat de verzoekende partij de mening is toegedaan dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt indien haar echtgenote werkt, houdt niet in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, in samenlezing met artikel 40bis en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de artikel 7, eerste lid, c) van de Richtlijn 2003/86/EG en artikel 7, eerste lid, b) van de Richtlijn 2004/38/EG, dient te oordelen dat ook rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de verzoekende partij/aanvrager.

Verweerder merkt in dit kader op dat het auditoraat bij de Raad van State in een verslag van 17.05.2018 (zaak met rolnummer G/A 223.641 / XIV – 37554) eveneens reeds heeft gesteld dat een verkeerde toepassing wordt gemaakt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, indien wordt geoordeeld dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste tevens rekening zou moeten worden gehouden met de inkomsten van de verzoekende vreemdeling en niet enkel met de inkomsten van de referentiepersoon.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. In haar enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, in samenlezing met de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar eerste en tweede onderdeel van het enig middel onder meer dat de verwerende partij op geen enkele wijze een deugdelijk behoeftenonderzoek, gesteund op de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens, heeft doorgevoerd. Er werd volgens de verzoekende partij geen rekening gehouden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf, die op zeer korte termijn werk wist te vinden. Er werden volgens haar zowel een arbeidscontract als loonbriefjes overgemaakt, zonder dat er rekening werd mee gehouden in de motivering van de bestreden beslissing. Het staat volgens de verzoekende partij ook vast dat de Belgische referentiepersoon naast haar eigen inkomsten uit tewerkstelling eveneens beschikt over de inkomsten uit tewerkstelling van de verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt volgens de verzoekende partij niet aangegeven op grond waarvan de verwerende partij tot de conclusie komt dat deze ingeroepen elementen en stavingsstukken niet weerhouden worden als bewijs van voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 42 §1, lid 2 van de vreemdelingenwet. Uit de beslissing blijkt volgens de verzoekende partij bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. In casu zijn er volgens de verzoekende partij geen elementen voorhanden die erop wijzen dat voor de betaling van de gezinsuitgaven de referentiepersoon niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van de verzoekende partij zelf.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent dat de referentiepersoon over inkomsten beschikt. Uit de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat de verzoekende partij op 20 juli 2018 een voltijdse arbeidsovereenkomst voor arbeiders van onbepaalde duur ondertekende. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift ook loonfiches waaruit blijkt dat zij in mei 2018 1382,33 euro, en in juni 2018 1422,94 euro verdiende. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift ook het bewijs dat haar partner via haar telefoon aan

de dienst vreemdelingenzaken minstens één loonfiche en een contract van het werk van de verzoekende partij overmaakte. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen niet ontkent dat zij van deze gegevens op de hoogte was. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen wel dat zij geen rekening moest houden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf, maar enkel met die van de referentiepersoon.

Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In casu besliste de verwerende partij dat aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet werd voldaan. De verzoekende partij betwist deze motivering niet. De verwerende partij moest dus volgens artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse doen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij dit ook gedaan heeft. Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen stelt dat zij enkel rekening kon houden met de inkomsten van de referentiepersoon, volgt de Raad deze redenering enkel voor wat betreft het bepalen van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen. Bij de behoefteanalyse liggen de zaken echter anders. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet spreekt immers over het bepalen van welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften te kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en over het feit dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen. Het spreekt voor zich dat het feit dat de verzoekende partij eigen inkomsten zou hebben, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet de verwerende partij dus de eventuele inkomsten van de verzoekende partij zelf wel mee in rekening nemen. Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hier niets aan af.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de voorgelegde inkomsten van de verzoekende partij zelf met geen woord gerept.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de behoefteanalyse deels is verricht, enkel op basis van de inkomsten van de referentiepersoon. Uit de gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat bij het maken van de behoefteanalyse de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan. Vooreerst wordt er geen rekening gehouden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf terwijl artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat voor het maken van de behoefteanalyse rekening wordt gehouden met alle inkomsten, met inbegrip van de eigen verworven inkomsten van de verzoekende partij die ook werkt.

Verder blijkt dat de verwerende partij op een vage wijze verwijst naar de overige kosten, met name *“(nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele)communicatie, kledij, voeding)”*. De verwerende partij stelt dat het resterende bedrag niet voldoet om de kosten te dekken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij kan worden gevolgd waar ze stelt dat de verwerende partij uitgaat van een foutieve lezing van het huurcontract. De huur bedraagt 310 EURO en de overige 90 EURO is voorzien voor de nutsvoorzieningen, afzonderlijk vermeld in het huurcontract. De nutsvoorzieningen vallen dus niet onder het resterende bedrag, zoals de verwerende partij verkeerdelijk stelt in de bestreden beslissing.

Verder blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij de verzoekende partij om inlichtingen zou hebben verzocht teneinde een goed beeld te verkrijgen van de daadwerkelijke behoeften en kosten van de verzoekende partij en haar gezin, terwijl de wet uitdrukkelijk voorziet dat zij hiertoe de mogelijkheid heeft. Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond, zoals in casu het geval is. Indien de verwerende partij

meent over niet voldoende gegevens te beschikken blijkt uit deze bepaling dat op haar een onderzoeksplicht rust en zij desgevallend bescheiden dient op te vragen, wat in casu niet is gebeurd. Van een ernstige behoefteanalyse lijkt dan ook geen sprake.

Voorst stelt de verwerende partij *“Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben.”* Hiermee geeft de gemachtigde immers te kennen dat, ongeacht wat de eigen behoeften van de verzoekende partij en de referentiepersoon zijn en ongeacht welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, het referentiebedrag van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet sowieso moet bereikt worden. Deze interpretatie van de gemachtigde maakt de door artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet opgelegde verplichting tot het doorvoeren van een behoefteanalyse dan ook volstrekt zinledig. In dit verband kan nog verwezen worden naar een arrest van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013). In dit arrest stelt het Hof in zijn punt B.55.2 duidelijk dat *“de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden”*. Ook de Raad van State oordeelde in zijn arrest nr. 225.915 van 19 december 2013 dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. Er is geen werkelijk onderzoek naar de behoeften van het gezin gevoerd. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen. De verwerende partij heeft onterecht geen rekening gehouden met de eigen inkomsten van de verzoekende partij bij de behoefteanalyse.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 22 oktober 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU